

Arrest

nr. 221 376 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij houdt vast aan de levensloop en de vluchtmotieven die zij heeft uiteengezet in het kader van haar tweede en derde verzoek. Bij een terugkeer naar Somalië vreest zij alsnog te moeten huwen met de oudere man aan wie zij was beloofd en die al een bruidsschat had betaald aan haar familie. Zij vernam van haar tante dat de man de bruidsschat had teruggevraagd maar dat haar familie het geld niet meer had.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij de volgende documenten neer: een Jigjiga City Resident ID Card, uitgereikt in 2013 en geldig tot 2019, de DHL enveloppe waarin de kaart werd verstuurd en een medisch attest opgemaakt op 22 oktober 2018 door Dr. L. S. te Gent.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan haar afkomst uit Buloburde, gelegen in het gelijknamige district van de provincie Hiraan, aan haar Somalische nationaliteit, en evenmin aan haar asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 183 453 van 7 maart 2017.

In het kader van haar tweede en derde verzoek nam de commissaris-generaal telkens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 4, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoekster stelt dat: "Verzoekende partij heeft er alles aan gedaan om nieuwe stukken te bekomen die haar herkomst aantonen. Zo legde zij een identiteitskaart neer die zij verkreeg in Jigjiga, de

hoofdstad van de Somalische regio in Ethiopië. Immers in haar dorp Qawane worden dergelijke identiteitsdocumenten niet afgegeven en moet men daarvoor haar de hoofdstad Jigjiga gaan. Het document werd wel afgegeven in Jigjiga, maar het vermeldt wel dat verzoekende partij in Qawane woont.”

Verzoekster haar uitleg dat in haar dorp Qawane dergelijke identiteitsdocumenten niet worden afgegeven en men daarvoor naar de hoofdstad Jigjiga moet gaan, betreft een blote bewering die zij op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt, en wijzigt niets aan en doet geen afbreuk aan de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent haar voorgelegd Ethiopisch identiteitsdocument: “Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U blijft vasthouden aan uw Somalische nationaliteit en uw verblijf in Qawane dorp in de Somalische regio in Ethiopië (Verklaring Volgend

Verzoek, d.d. 06/11/2018, vraag 5, 6, 10 en 15), zoals voor het eerst verklaard in het kader van uw tweede verzoek. Ter bewijs hiervan legt u nog een nieuw met de hand ingevuld Ethiopisch identiteitsdocument neer, zijnde een Jigjiga City Resident ID Card, geldig van 2013 tot 2019 (zie stuk 1). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat het Ethiopisch identiteitsdocument, uitgereikt door de lokale autoriteiten van de Somalische regio (DDS) in Bokh, dat u had neergelegd in het kader van uw derde verzoek, al niet van dien aard bleek om de ongeloofwaardigheid betreffende uw nationaliteit en verblijfsplaats(en) op te heffen. Er werd immers opgemerkt dat u het betreffende document niet had voorgelegd in het kader van uw tweede verzoek, toen u had toegegeven te hebben gelogen over uw verblijfplaats vóór uw aankomst in België en stelde steeds in Ethiopië te hebben gewoond. Tijdens dat tweede verzoek had u bovendien met geen woord gerept over het bestaan van voornoemd Ethiopisch document. Het CGVS heeft tevens enkele bedenkingen bij de door u neergelegde Jigjiga City Resident ID Card. Zo dient er ook wat dit Ethiopisch document betreft – dat al in 2013 zou zijn uitgegeven – gewezen te worden op het laattijdig neerleggen ervan. Het roept vragen op dat u het document niet eerder per post liet opsturen. Verder betreft het een identiteitsdocument voor inwoners van Jigjiga City. Zoals aangegeven op het document en ook volgens uw verklaringen, was u zelf steeds woonachtig in Qawane, gelegen in het district Bokh in de zone Dollo (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 06/11/2018, vraag 10). Het roept dan ook vragen op dat u een identiteitsdocument neerlegt voor inwoners van Jigjiga stad, de hoofdstad van de Somalische regio, gelegen in de zone Fafan, waar u zelf nooit heeft verbleven (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 06/11/2018, vraag 10). Verder dient er opgemerkt te worden dat waar het Ethiopisch document dat u had neergelegd in het kader van uw derde verzoek werd ingevuld volgens de Ethiopische kalender, de kaart die u nu neerlegt de westerse kalender volgt (zie stuk 1), wat eveneens vragen oproept. Bovendien staat er op de kaart aangegeven dat u bent geboren op 22 september 1992 en dat u zesentwintig jaar bent (zie stuk 1). In 2013, datum waarop deze kaart werd uitgereikt, was u echter nog maar éénentwintig jaar en geen zesentwintig. Deze vaststellingen ondermijnen de authenticiteit van het door u neergelegde document. Ten slotte blijkt uit de informatie van het CGVS waarnaar ook in het kader van uw derde verzoek werd verwezen en die toen reeds werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat vervalsingen van documenten in Ethiopië voorkomen. Gezien bovenstaande vaststellingen is de door u neergelegde Jigjiga City Resident ID Card evenmin van dien aard om de ongeloofwaardigheid betreffende uw nationaliteit en verblijfsplaats(en) op te heffen.”

7. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 maart 2019, stelt verzoekende partij dat zij geen opmerkingen heeft, maar benadrukt zij dat zij een nieuw element heeft ingediend, met name een identiteitskaart waaruit duidelijk haar identiteit blijkt en het feit dat zij als Somalische jaren woonachtig was in de Somalische regio van Ethiopië.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij een identiteitskaart heeft neergelegd waaruit volgens haar duidelijk haar identiteit blijkt en het feit dat zij als Somalische jaren woonachtig was in de Somalische regio van Ethiopië, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekster stelt dat: “Verzoekende partij heeft er alles aan gedaan om nieuwe stukken te bekomen die haar herkomst aantonen. Zo legde zij een identiteitskaart neer die zij verkreeg in Jigjiga, de hoofdstad van de Somalische regio in Ethiopië. Immers in haar dorp Qawane worden dergelijke identiteitsdocumenten niet afgegeven en moet men daarvoor haar de hoofdstad Jigjiga gaan. Het document werd wel afgegeven in Jigjiga, maar het vermeldt wel dat verzoekende partij in Qawane woont.”

Verzoekster haar uitleg dat in haar dorp Qawane dergelijke identiteitsdocumenten niet worden afgegeven en men daarvoor naar de hoofdstad Jigjiga moet gaan, betreft een blote bewering die zij op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt, en wijzigt niets aan en doet geen afbreuk aan de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent haar voorgelegd Ethiopisch identiteitsdocument: “Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U blijft vasthouden aan uw Somalische nationaliteit en uw verblijf in Qawane dorp in de Somalische regio in Ethiopië (Verklaring Volgend

Verzoek, d.d. 06/11/2018, vraag 5, 6, 10 en 15), zoals voor het eerst verklaard in het kader van uw tweede verzoek. Ter bewijs hiervan legt u nog een nieuw met de hand ingevuld Ethiopisch identiteitsdocument neer, zijnde een Jigjiga City Resident ID Card, geldig van 2013 tot 2019 (zie stuk 1). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat het Ethiopisch identiteitsdocument, uitgereikt door de lokale autoriteiten van de Somalische regio (DDS) in Bokh, dat u had neergelegd in het kader van uw derde verzoek, al niet van dien aard bleek om de ongeloofwaardigheid betreffende uw nationaliteit en verblijfplaats(en) op te heffen. Er werd immers opgemerkt dat u het betreffende document niet had voorgelegd in het kader van uw tweede verzoek, toen u had toegegeven te hebben gelogen over uw verblijfplaats vóór uw aankomst in België en stelde steeds in Ethiopië te hebben gewoond. Tijdens dat tweede verzoek had u bovendien met geen woord gerept over het bestaan van voornoemd Ethiopisch document. Het CGVS heeft tevens enkele bedenkingen bij de door u neergelegde Jigjiga City Resident ID Card. Zo dient er ook wat dit Ethiopisch document betreft – dat al in 2013 zou zijn uitgegeven – geweest te worden op het laattijdig neerleggen ervan. Het roept vragen op dat u het document niet eerder per post liet opsturen. Verder betreft het een identiteitsdocument voor inwoners van Jigjiga City. Zoals aangegeven op het document en ook volgens uw verklaringen, was u zelf steeds woonachtig in Qawane, gelegen in het district Bokh in de zone Dollo (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 06/11/2018,

vraag 10). Het roept dan ook vragen op dat u een identiteitsdocument neerlegt voor inwoners van Jigjiga stad, de hoofdstad van de Somalische regio, gelegen in de zone Fafan, waar u zelf nooit heeft verbleven (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 06/11/2018, vraag 10). Verder dient er opgemerkt te worden dat waar het Ethiopisch document dat u had neergelegd in het kader van uw derde verzoek werd ingevuld volgens de Ethiopische kalender, de kaart die u nu neerlegt de westerse kalender volgt (zie stuk 1), wat eveneens vragen oproept. Bovendien staat er op de kaart aangegeven dat u bent geboren op 22 september 1992 en dat u zesentwintig jaar bent (zie stuk 1). In 2013, datum waarop deze kaart werd uitgereikt, was u echter nog maar éénentwintig jaar en geen zesentwintig. Deze vaststellingen ondermijnen de authenticiteit van het door u neergelegde document. Ten slotte blijkt uit de informatie van het CGVS waarnaar ook in het kader van uw derde verzoek werd verwezen en die toen reeds werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat vervalsingen van documenten in Ethiopië voorkomen. Gezien bovenstaande vaststellingen is de door u neergelegde Jigjiga City Resident ID Card evenmin van dien aard om de ongeloofwaardigheid betreffende uw nationaliteit en verblijfsplaats(en) op te heffen.”

Verzoekende partij laat, zoals ze bovendien ter terechtzitting zelf expliciet opwerpt, geheel na concrete en valabele opmerkingen te formuleren die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen. Ze verklaart immers ter zitting uitdrukkelijk geen opmerkingen te hebben en gaat niet *in concreto* in op de beschikking van 20 maart 2019, laat staan dat ze een poging onderneemt om hier een ander licht op te werpen.

De Raad herhaalt voorts de grond in de beschikking van 20 maart 2019 waar wordt opgemerkt dat “De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS